

АПРИЛСКОТО ВЪСТАНИЕ

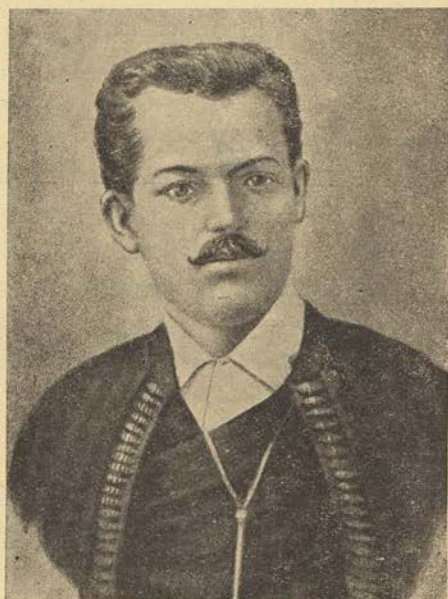
Голямо и най-велико събитие в новата българска история е Априлското въстание през 1876 година. Българският народ омаен от сладката дума свобода, се изправи срещу петвековните си тирани и посея поля и балкани с костите си, напои ги с кръвта си. И над тия свещени кости и скъпи кърви, изгря сяйната зорница на свободата на нашата татковина.

Седемдесет години изтекоха от това велико събитие. Поднасяме на читателите си извадки от записките на Захари Стоянов по Априлското въстание.

ПРИГОТОВЛЕНИЯТА

Българите се готвеха и тържествуваха, а турците кротуваха и въздишаха. Пролет като рай. Всичко живо се размърдало, а нивите на българите обрасли в бурени. Никой не се интересува от тях. Ръцете, които са чистили плевели, копали, орали — сега фишеци виеха.

Кипеше навред. Готвеха се всички. Всеки вършеше онова, което му идеше отръки. Буйните натури си набавяха пушки, ножове и пищови. Младите моми и булки тъчеха навуща, предяха черни върви. Някои от тях правеха фишеци, лееха и куршуми. Старите баби месеха и печеха сухари.

Барут, куршуми, оръжие се набавяха усилено.

ОБОРИЩЕ

Реши се да се свика Велико народно събрание. На това събрание трябваше да се реши, време ли е да въстане българският народ.

Местото бе избрано. То се казваше Оборище.